

ΓΙΑΝΝΗΣ ΚΕΡΝΑ ΚΑΙ ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΙΝΕΙ

”Η

Η ΔΙΑΚΩΜΩΔΗΣΙΣ ΤΟΥ ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΟΣ

Η ΣΚΗΝΗ ΕΝ ΑΡΓΕΙ ΚΑΤΑ ΤΟ 1829

’Εν ’Αθήναις τῇ 16ῃ Αὐγούστου 1888.

Φίλιτατέ μοι κ. ’Ι. ’Αρσένη.

Εὐχαρίστως ἐπληροφόρηθην ἐκ τῆς ὥραιας ἐπιστολῆς σας τὴν προσεχῆ ἐπα-
νάληψιν τῆς «Ποικίλης Στοᾶς», ἣς ἡ ἔλλειψις κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος πολυτί-
μως παρατηρήθη ἐν πᾶσι δ’ ὑπῆρξε τῇ ἀληθείᾳ ἐπαισθητή. ’Αφ’ οὗ νομίζετε,
ὅτι μεταξύ τῶν ἐκλεκτῶν συνεργατῶν τοῦ ὥραιου ἔργου σας, ἡ ἐμὴ φωνὴ δὲν
θέλει προξενήσει παραφωνίαν τινά, σὰς πέμπω ὀλίγας σελίδας πρὸς ἐξήγησιν
παροιμίας, συχνὰ λεγομένης ὑπὸ τοῦ λαοῦ.

Δέξατοε τὴν διαβεβαίωσιν τῆς πρὸς ὑμᾶς ὑπολήψεώς μου

Γεώργιος Ν. Φιλάρετος.

«Πολλοὶ πολλάκις ἠδυνήθησαν, κατὰ τὸ πέρασ τῶν ἐπαναστάσεων, νὰ παράσχω-
σιν εἰς τοὺς λαοὺς, ἀντὶ πραγματικῶν ἐλευθεριῶν, τὴν σκιὰν αὐτῶν μόνον.
’Ο Αὐγούστος ἀπεπειράθη τοῦτο καὶ ἐπέτυχεν. ’Εθνος κλυδωνισθὲν δέχεται
νὰ τὸ ἀπατήσωσιν, ἀρκεῖ μόνον νὰ παράσχωσιν αὐτῷ ἡσυχίαν. ’Η δὲ ἱστο-
ρία διδάσκει, ὅτι ἱκανὴ τότε διὰ τὸ ’Εθνος ἐκεῖνο εὐχαρίστησις εἶναι ἡ ἐκ
πάσης τῆς χώρας συναγωγὴ ἀγνώστων τινῶν καὶ πᾶν ἄλλο ἢ ἀνεξαρτήτων
ἀνδρῶν, πρὸς θεατρικὴν τινα συγκρότησιν πολιτικῆς Συνελεύσεως».

TOCQUEVILLE.

ΙΣ ἐκ τῶν ἀναγνωστῶν δὲν ἤκουσε τὸ «Γιάννης
κερναὶ καὶ Γιάννης πίνειν»; ’Αλλ’ ὅποσοι ἀρά γε
γινώσκουσι καὶ τὴν ἱστορικὴν πηγὴν, ἐξ ἧς ὁ
λαὸς ἀπέκτησε τὴν σοφὴν ταύτην παροιμίαν;
’Εὰν τινὲς τῶν νέων ἀναγνωστῶν συνέπεσε νὰ δια-
κῆψωσι τὰς περὶ τῶν ἐκλεκτῶν μυθιστορημάτων
μελέτας των, ἵνα καταναλώσωσιν ὀλίγας στιγμὰς εἰς ἀνάγνωσιν καὶ
τῆς ἱστορίας τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπαναστάσεως, πιθανόν νὰ γνωρίζωσι

τίς εἶναι ὁ Γιάννης, ὅστις ἐκέρα καὶ εἶπε μόνος του ἄλλὰ, νῆ τὸν αἰοιδιμον καὶ ἀείμνηστον Λαβέρν, νῆ τὸν διάδοχον αὐτοῦ Λασάλ, δὲν πιστεύω νὰ ὑπάρχη μία κἂν ἄβρα ἢ μὴ ἐκ τῶν ἀναγνωστριῶν τοῦ ἡμερολογίου σου, φίλεμου Κύριε Ἀρσένη, ἥτις ἀπεφάσισε νὰ θυσιάσῃ τὴν διδαχὴν τῆς ἀθώας Jolie Parfumeuse ἢ τὴν ἀκρόασιν τῆς Mam'zelle Nitouche, ὅπως ἀναγνώσῃ καὶ δὴ εἰς τὴν πρόστυχον ἑλληνηκὴν γλῶσσαν τοιαύτας παλαιὰς ἱστορίας, μόνον καὶ μόνον ὅπως εὑρῇ τὴν καταγωγὴν ἀγροίκου παροιμίας περὶ *κερασμάτων* τοῦ Γιάννη. Ὅθεν ἐπίτρεψόν μοι νὰ χαράξω ὀλίγας γραμμὰς ἂν οὐχὶ χάριν σοῦ, ἀλλὰ χάριν τοῦλάχιστον ἐκείνων τῶν νέων ἀμφοτέρων τῶν φύλων ἐκ τῶν πολυπληθῶν σου ἀναγνωστῶν καὶ ἀναγνωστριῶν, οἵτινες μετὰ τὴν ἐκ τοῦ σχολείου ἀναχώρησιν των ἀρκοῦνται ν' ἀναγινώσκωσιν ἑλληνιστὶ ἐτησίως μὲν μόνον τὰ ἡμερολόγια ἔνεκεν τῆς πολυποικιλίου καὶ διασκεδαστικῆς ὕλης των, καθ' ἑκάστην δὲ τὰ κοινωρικὰ καὶ τὰς εἰδήσεις τῶν ἐφημεριδῶν περὶ τῆς καλλιπαρείου μὲν πολυφέρνου δὲ *καίριδος* ἥτις ἐμνηστεύθη, ἢ περὶ τῶν κρίσεων τῆς δεῖνα ἐσπερίδος καὶ τοῦ δεῖνα χοροῦ ἢ ἀπλούστερον περὶ τοῦ θανάτου τοῦ κυναρίου τῆς δεῖνα δεσποινίδος! . . .

Ἴδου λοιπὸν περὶ τίνας πρόκειται. Ἐν τῷ μέσῳ πολυετῶν καὶ αἰματηρῶν ἀγῶνων ἢ ἐν Αἰγίῃ ἀφιξίς τοῦ Ἰωάννου Καποδιστριαίου ὡς Κυβερνήτου τῆς Ἑλλάδος (11 Ἰανουαρίου 1828) ἐθεωρήθη ὡς ἀκτὶς παρήγορος ἐν τῷ μέσῳ ζοφεροῦ σκότους. Ἀνεμένετο ὡς ὁ Μεσσίας ἐπὶ τῇ ἐλπίδι τῆς ἐφαρμογῆς τοῦ συντάγματος, ὅπερ ἐψηφίσθη εἰς τὴν ἐν Τροιζῆνι Γ' τῶν Ἑλλήνων ἐθνικὴν συνέλευσιν. Οἱ ἀγωνιζόμενοι εἶχον ἀνάγκην ἀρχηγοῦ τῆς νομοτελεστικῆς ἐξουσίας, διότι τὰ τοῦ κατὰ ξηρὰν καὶ θάλασσαν στρατοῦ ἔβαινον μᾶλλον καλῶς.

Ὁ Καποδιστριαὶς ὅμως εἶχε διδαχθῆ τὴν πολιτικὴν ἐν τῇ δεσποτικῇ Ῥωσσίᾳ. Ἠγάπα λοιπὸν τὸ *Σύνταγμα*, ἀλλ' ὡς *χάρτην* μόνον ἐλπίδων μέλλοντος... ὡς ὅλοι σχεδὸν οἱ βασιλεῖς, δὲν λέγω ἀνεξαιρέτως. Ὁ φυσικὸς χαρακτήρ τοῦ νέου Κυβερνήτου, ὡς περιγράφεται ἀπὸ τὸν σύγχρονον αὐτοῦ ἱστορικὸν Σπυριδῶνα Τρικούπην, ὅστις ἐχρησίμεισε καὶ γενικὸς γραμματεὺς αὐτοῦ, ἦτο καλὸς· πολλαὶ ἀρεταὶ ἐκόσμουσαν τὸν ἄνδρα· πολλὰ καὶ μεγάλα εἶχε πλεονεκτήματα· ἀλλὰ πάντα κατεποντίζοντο ἐν τῷ ὤκεανῷ τοῦ ἐγωισμοῦ του, ὅστις τὸν ἐξώθει νὰ νομίζῃ ἑαυτὸν μὲν τὸν μόνον τῆς Ἑλλάδος Σωτῆρα, τοὺς δὲ ἄλλους μηδαμινούς, καὶ νὰ ἐξυβρίξῃ δημοσίᾳ τοὺς ἀνθρώπους τοῦ ἑλληνικοῦ ἀγῶνος, οὓς ἐθαύμασαν οἱ κάτοικοι τῆς ὑδρογείου σφαί-

ρας, ἀποκαλῶν τοὺς κοτσαμπάσηδες Τούρκους, φέροντας ὄνομα χριστιανῶν, τοὺς δὲ ὀπλαρχηγούς, ληστές, ἀγγεῖα τοῦ Σατανᾶ τοὺς Φαναριώτας καὶ μωροὺς τοὺς λογίους. «Ἦθελε νὰ κυβερνᾷ, γράφει ὁ Σπ. Τρικούπης, δεσποτικῶς τοὺς ὁμογενεῖς του ἐπὶ λόγῳ ὅτι τοιοῦτον κυβερνητικὸν εἶδος ἔπρεπεν εἰς ἔθνος μεταβατῖνον ἀπὸ δουλείας εἰς ἐλευθερίαν· οὐδ' ἐπίστευεν ὅτι ὁ δεσποτισμὸς φθείρει συνήθως τὰ χρηστά ἤθη καὶ αὐτῶν τῶν πρὸς τὸ καλὸν τοῦ κοινοῦ δεσποζόντων»¹.

Ἄφου λοιπὸν βαθμηδὸν καὶ κατ' ὀλίγον ἐγένετο ὁ Ἴω. Καποδίστριας ἀπὸ ἀρχηγοῦ τῆς νομοτελεστικῆς ἐξουσίας κατὰ τὸ ἐντελῶς χάρτινον καταστὰν πλέον σύνταγμα τῆς Τροιζήνης δικτάτωρ αὐτός τε καὶ ὁ ἀδελφός του Βιάρος, ἤρξατο νὰ γεννᾶται ἀντιπολίτευσις κατ' αὐτοῦ ζωηρὰ καὶ ἐξωτερικὴ πίεσις, ἧς ἕνεκεν ἠναγκάσθη νὰ καλέσῃ μετὰ πολλὰς ὑπεκφυγὰς καὶ ἀναβολὰς τὴν ἐν Ἄργει Δ' τῶν Ἑλλήνων ἐθνικὴν συνέλευσιν. «Ἡ ἐξωτερικὴ πολιτικὴ, γράφει ὁ Κάρολος Μένδελσων Βαρθόλδης, ἐξηνάγκασεν αὐτὸν νὰ ὑποδυθῇ ἐπὶ μακρὸν φιλαρέσκως συνταγματικὴν πολιτικὴν. Ἐνόμισε δέ, ὅτι ἡδύνατο πρὸς στιγμὴν νὰ γείνη συνταγματικὸς χωρὶς κινδύνου.» Τότε ἐθεώρησε καλὸν νὰ περιποιηθῇ ὅσον ἡδύνατο τὸν λαὸν καὶ ἐξῆλθεν εἰς μακρὰν ἐν Πελοποννήσῳ περιοδείαν, ἐρωτῶν περὶ τῆς υγείας καὶ τῶν ἀναγκῶν τῶν ἐκλογέων. Ὅποια ὁμοιότης πρὸς τὰς παραμονὰς τῶν ἐπὶ τῶν ἡμερῶν μας ἐκλογῶν, καθ' ἃς τὴν δημοσίευσιν τοῦ περὶ διαλύσεως διατάγματος, θανάτου φυσικωτάτου πλέον πάσης βουλευτικῆς περιόδου, μανθάνουσιν οἱ ἐκλογεῖς ἐκ τῶν μειδιαμάτων, τῶν χειραψιῶν καὶ τῶν ἀτελευτήτων ὑποσχέσεων τῶν ὑποψηφίων. Ὑπὸ τοιαύτην μάλιστα ἔποψιν ἐξεταζομένη ἡ ἀφειδῆς χρῆσις τοῦ βασιλικοῦ περὶ διαλύσεως τῆς Βουλῆς δικαιώματος δὲν εἶναι δυσάρεστος διὰ τοὺς ἐκλογεῖς τοῦ βασιλείου τῶν Ἑλλήνων. ... Ἡ περιοδεία ὑπῆρξε λίαν καρποφόρος, ἀλλ' ὁ Κυβερνήτης ἦτο φρόνιμος ἄνθρωπος καὶ ἤθελε νὰ ἐξασφαλίσῃ τὴν ἐν τῇ συνελεύσει πλειονοψηφίαν. Δὲν τῷ ἤρκει λοιπὸν τὸ εἰσόδημα τῶν ψήφων, ὅπερ τῷ παρεσκεύασεν ἢ ἐν ταῖς ἐπαρχίαις τῶν λεγομένων συνταγματικῶν πολιτῶν του περιοδεία, οὐδ' ἐφησυχάζεν, ὡς ἄπειροι τινὲς ὑποψήφιοι εἰς τὰς ὑποσχέσεις καὶ τὰς καυχησιολογίας τῶν ἀφωσιωμένων θεσιθρητῶν ἢ εἰς μόνον τὸν ζῆλον τῆς ὑπαλληλίας του, ἥτις εἶτε ἀπὸ trop de zèle εἶτε συνεπιεῖα μυστικῶν ὀδηγιῶν ὅπερ καὶ πιθκνώτερον ἠθέλησε ν' ἀπλο-

¹ Ἱστορία τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπαναστάσεως, τόμος Δ' κεφ. ΟΕ' σελ. 276—8.

ποίησι τὴν συνέλευσιν διὰ τῆς ἀποστολῆς πληρεξουσίων ἀπ' εὐθείας εἰς τὸν ἴδιον Κυβερνήτην! τὰ ὁποῖα ἐλάμβανεν, εὐγλωττως σιγῶν κατὰ τὸν Βαρθόλδην, ἕως ὅτου ἠναγκάσθη νὰ λαλήσῃ δῆθεν δυσχεροστούμενος δι' αὐτά, ἅτινα ἐν τούτοις παρεσκευάζον τὴν κοινήν γνώμην ὑπὲρ τῆς μερίδος τῶν συμπολιτευομένων· εἰς 36 ἐκλογικὰς περιφερείας εἶχεν ἐκλεχθῆ ὁ Κυβερνήτης ἀντιπρόσωπος. «Ἀφοῦ οὐδὲν ἦν ὀρισμένον περὶ προσόντων τοῦ ἐκλεξιμοῦ, γράφει ὁ Μένδελσων, διατὶ νὰ μὴ ἐκλέξωσι τὸν Μπάρμπα Γιάννη.» Ἐθεώρησε καλὸν ἐκτὸς τῶν ἄνω νὰ κατασκευάσῃ καὶ ἐκλογικὸν νόμον, καθ' ὃν οἱ ἔπαρχοι χάριν τῆς πατρίδος ὤφειλον νὰ κηδεμονεύσωσι τοὺς ἐκλογικοὺς συλλόγους, ἀλλ' ἐνταῦθα εὔρεν ἀντίστασιν ἀπὸ τε τὸν γενικὸν του γραμματέα τὸν Σπυρ. Τρικούπην καὶ ἀπὸ τὸ «Πανελλήνιον», ὅπερ τότε εἶχε τὴν θέσιν Γερουσίας.

«Τὸ καλὸ τὸ παλληκάρι, λέγει ὁ Ἀλβανός, ξέρει κιἄλλο μοι σπάτι.» Καὶ ὁ Καποδίστριας ἐκ τῆς δυσχερείας ἐξῆλθε δι' ἑνὸς ἀπλουστάτου ἐλιγμοῦ. Ἀντικαθίσταται τὸν γενικὸν γραμματέα καὶ προσθέτει εἰς τὸ «Πανελλήνιον» ἑννέα μέλη ἀφωσιωμένα εἰς αὐτόν· μετὰ τὸν τοιοῦτον μετασχηματισμὸν ἢ μετὰ τὴν ποθητὴν ἰσορροπίαν τῆς κυβερνητικῆς πλειονοψηφίας, τὸ «Πανελλήνιον» ἐδέξατο πάσας τὰς ἐθροσωτηρίους προτάσεις τοῦ Καποδιστρίου. Ὅποσον ἀπλοποιημένα θὰ ἦσαν καὶ τὰ καθ' ἡμᾶς, ἐὰν ὁ ἐκάστοτε πρωθυπουργὸς εἰς πᾶσαν ἀμφιβολίαν περὶ τῆς βουλευτικῆς πλειονοψηφίας εἶχε τὸ δικαίωμα νὰ διορίζῃ ὡς βουλευτὰς τινὰς ἐκ τῶν θαυμαστῶν του, ῥίπτων οὕτω αὐτοὺς ὡς βάρη ἐπὶ τῆς ἀμφιταλαντευομένης πλάστιγγος καὶ ἀποσοβῶν τὰς ὑπουργικὰς κρίσεις!!! Συστήσατε, παρακαλῶ, τὴν λαοσωτήριον ταύτην ἀναμόρφωσιν τῆς Βουλῆς εἰς πρώτην ἀναθεώρησιν τοῦ ἐν ἰσχύϊ συντάγματός μας. Ἐν τούτοις χάρις εἰς τὰ συνετὰ μέτρα τοῦ Καποδιστρίου ἢ ἐν Ἄργει Δ' τῶν Ἑλλήνων καλουμένη ἐθνικῆ συνέλευσις κατηρτίσθη ἀνευ οὐδενὸς ἀντιπολιτευομένου, διότι εἰς ἐπισφράγισιν τῶν ἀνωτέρω ἐκτεθέντων προνοητικῶν του μέτρων ἐμερίμνησε διὰ τῶν ὑπαλλήλων νὰ ὑποχρεωθῶσιν ἐγγράφως παρὰ τῶν ἐκλογέων οἱ ἀντιπολιτευόμενοι πληρεξούσιοι, ἵνα ἀκολουθήσωσιν ἐν τῇ συνελεύσει τὴν πολιτικὴν πορείαν, ἣν θὰ ὑπεδείκνυνεν εἰς αὐτοὺς ὁ ἴδιος Κυβερνήτης, ἢ δὲ τοιαύτη ἐκ μέρους τῶν κυβερνητικῶν ὀργάνων πρότασις ὑπεστηρίζετο ἀναλόγως τῶν προσώπων καὶ τοῖς μετρητοῖς, γράφει ὁ Μένδελσων Βαρθόλδης.

Οὕτω εἰς εἴκοσι καὶ μόνως συνεδριάσεις ἐπεράτωσεν ἡ Συνέλευσις

τὰς ἐργασίας τῆς θαυμασιώτατα, οὐδὲ κατὰ κεραίαν παραβῆσα τὰς ὁδηγίας, ἃς ἐλάβανεν ἐκ τοῦ Καποδιστρίου. Τοιαύτη καὶ τοσαύτη σύμπτωσις ὑπῆρχε μεταξύ τῶν ἐν Ἑλλάδι ἀντιπροσώπων, ὥστε ἡμέραν τινα, καθ' ἣν ἤρξατο ἀνγκινοσκομένη ἢ ἐκ τῆς ὑπηρεσίας παραίτησις τοῦ Τσώρη, ἔνεκεν δυσαρρεσκείας του πρὸς τὸν Κυβερνήτην, διακόπη ἢ ἀνάγκωσις εὐθὺς ὡς ἔφθασεν εἰς τὸ μέρος ... τῶν παραπόνων.

«Τοιαῦτα ἦσαν τὰ ψηφίσματα, γράφει ὁ Κάρολος Μενδελσὼν Βαρθόλδης¹ τῆς δ' ἐθνικῆς συνελύσεως, καθ' ἣν ὁ Καποδίστριας ἐθριάμβευσε κατὰ τῆς κακεντρεχείας τῆς ἀντιπολιτεύσεως, ὡς ἐξεφράζοντο οἱ ὀπαδοὶ του, καὶ ἀπέκτησεν ἀπεριόριστον σχεδὸν δύναμιν, κατὰ τὴν ἰδίαν αὐτοῦ ὁμολογίαν. Φαίνεται ὅμως ἀνακριβὲς τὸ νὰ λαλήτις περὶ ψηφισμάτων τῆς ἐθνοσυνελύσεως.—Βουλευτικὸν σῶμα, ἔστω καὶ τόσον εὐπειθὲς καὶ ἀφωσιωμένον ὡς ἡ «ἀνεύρετος βουλή» ἠδύνατο ἴσως νὰ δεῖξῃ πως ἐλαφρὰν τινα ἀνεξαρτησίας διάθεσιν, κινδυνεῦον νὰ φανῇ βασιλικώτερον τοῦ βασιλέως. Ἄλλ' εἰς τὴν ἑλληνικὴν ἐθνοσυνέλευσιν οὐδ' αὐτὸ τὸ ἀμφίβολον ἀπελείφθη προνόμιον. Ἡ γέννησις τῶν δεκατριῶν ἐκείνων ψηφισμάτων καταδεικνύει τὸν μέγιστον τῆς ἐξαρτήσεως βαθμὸν, ὃν δύναται τις νὰ φαντασθῇ· τὰ ψηφίσματα εἶχον ἀπλούστατα συνταχθῆ ὑπὸ τοῦ Καποδιστρίου ἐντὸς τοῦ γραφείου του. Ἐπειδὴ δὲ ὁ Κυβερνήτης δὲν ἠδύνατο νὰ γράφῃ ἑλληνιστί, συνέταξεν αὐτὰ γαλλιστί, καὶ ὁ γραμματεὺς τῆς συνελύσεως Ρίζος τὰ μετέφρασεν εἰς τὴν ἑλληνικὴν. Οὕτω δέ, γεννηθέντα ἐν τῇ γραμματείᾳ τοῦ Κυβερνήτου, καὶ διαβιβασθέντα εἰς τὴν συνέλευσιν διὰ τῆς ἐπταμελοῦς ἐπιτροπῆς ἐπανέκαμψαν πάλιν ὡς ἔργον τῆς συνελύσεως ταύτης εἰς τὴν γραμματεῖαν τοῦ Κυβερνήτου. Δὲν ἠσχύνετο μάλιστα ἡ ἐπταμελὴς ἐκείνη ἐπιτροπὴ, συγκαλύπτουσα ἐννοεῖται τὴν φράσιν, νὰ ὁμολογῇ τὴν μέχρις ἀπαρνήσεως τοῦ καθήκοντος κορυφουμένην ἐμπιστευτικὴν αὐτῆς μακαριότητα, καὶ νὰ κηρύσῃ ὡς ἀποστολὴν τῆς τὸ νὰ ἐργασθῇ ὑπὸ τὴν ἄμεσον τοῦ Κυβερνήτου ὁδηγίαν. Ἐκ τῶν ἀποκαλύψεων τούτων συνάγεται πλήρης ἡ ἔννοια τῆς ἰλαροτραγωδίας ἐκείνης. Οἱ ἐναντίοι ἐχλευάζον ἐκφανῶς τὴν γελοίαν παρωδίαν τῶν συνταγματικῶν τύπων, καὶ κρύφα μετεβιβάζετο ἀπὸ στόματος εἰς στόμα τῶν τολμηροτέρων πληρεξου-

¹ Ἱστορία τῆς Ἑλλάδος, μέρος β' μετέφρασις Α. Βλάχου σ. 224—5. Ὅσα καὶ Ἱστορίαν Ἑλληνικῆς Ἐπαναστάσεως ὑπὸ Σ. Τρικυπῆ τόμ. Δ' κεφ. ΠΑ. σ. 346—355.

σίων τὸ λογοπαίγιον: **Γιάννης κερνᾷ καὶ Γιάννης πίνει.**»

Ἄρτι ἐπιλόγου. — Δὲν δύναμαι νὰ βεβαιώσω εἰς ποίαν ἀκριβῶς ἐποχὴν ἐπαίζετο ἐν Ἑλλάδι μᾶλλον ἐπιτυχῶς ἢ κωμωδία τῶν συνταγματικῶν ἐλευθεριῶν· ἀλλὰ πιστεύω ὅτι κατὰ τὰς τελευταίας ἑξ δεκαετηρίδας θὰ ἐπληθύνθησαν οἱ ὄπαδοὶ τοῦ συνταγματικοῦ μαθηματος «Γιάννης κερνᾷ καὶ Γιάννης πίνει», διότι ἐν ὅσῳ ψηφίζονται μὲν ἀντισυνταγματικοὶ χάρται ἀναγράφοντες τὰς μᾶλλον φιλελευθέρους ἀρχάς, μένει ὅμως ἐν ὄλῃ τῇ ἰσχύϊ καὶ καθ' ἅπαντας τοὺς κλάδους ἡ πρωθυπουργικὴ συγκέντρωσις, ὁ «Γιάννης» δηλαδή ὁ ἐκάστοτε πρωθυπουργός, θὰ κερνᾷ καὶ θὰ πίνει.

Ἐν Καλλιθέᾳ (Ἀθηνῶν) τῇ 16 Αὐγούστου 1888.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ Ν. ΦΙΛΑΡΕΤΟΣ

Ἡ ΚΑΛΟΓΡΑΙΑ

[Ἄ ν ἄ μ ν η σ ι ς.]

I

Δὲν ἀγαπῶ τὰ ὄνειρα, ἀλλ' ὅταν ἡ ψυχὴ μου
μέσ' τῇ γαλήνῃ τῆς νυκτός, ἀτάραχη πλανᾷται,
κ' αἰσθάνομαι ἄλλη ζωὴ 'ς τὸν ὕπνο τῆς ζωῆς μου
'σὰν ἄλλον κόσμον φωτεινὸν μονάχῃ νὰ θυμᾶται.

Μ' ἀρέσει μέσ' τὸ πέλαγο, ὅπου ἡ νύκτα χύνει
ἐν ὄνειρο, παρήγοραις 'ς ἐμὲ στιγμαῖς νὰ δίνη.

Πόσαις φοραῖς ἐν ὄνειρο μ' ἐλάφρωσε τοὺς πόνους
κ' εὐρέθηκα καὶ βασιλιᾶς καὶ ποιητῆς μὲ μία!
πόσαις φοραῖς ἐγλύκανα τῆς νεότητος μου τοὺς χρόνους,
ὅταν εἰς μάγον ὄνειρον σὲ ἔβλεπα Μαρία!

Ἄλλὰ καὶ πόσα δάκρυα καὶ πόσας συγκινήσεις
μοὶ ἔδωκαν τὰ ὄνειρα εἰς ἄλλας ἀναμνήσεις.